

Fizică, Matematică, Informatică, Religie, Pictură, Literatură, Filosofie... Nu e orarul supraîncărcat al școlarilor zilelor noastre. E o îmbinare de noțiuni, de termeni, de rânduri și gânduri, adunate într-o spovedanie a omului de știință făcută lui însuși dar și lumii înconjurătoare, făcută nouă și pe înțelesul nostru, cei care nu stăpânim fizica cuantică, ori alte elemente ale științelor reale, dar care avem dorința de a învăța continuu pentru a înțelege particule, lucruri, oameni, ființe; nouă celor care găsim stabilitate în cuvinte-temelie : mama, acasă, lumină, credință. E o carte în care răspunsul la un „de ce?" generează o altă întrebare, un alt răspuns, o altă modalitate de a vedea de fiecare dată lucrurile, lumea, de a ne vedea pe noi ca indivizi unici, irepetabili, într-o clipă unică, aceea a Prezentului, clădit însă temeinic pe Trecut pentru a putea ajunge în Viitor; simetrie născută din asimetrie, ca o continuă provocare spre nou, ca o treaptă ce duce spre noi urși, cunoaștere născută din observarea lucrurilor și fenomenelor din natură, de lângă noi și prin noi... Ce leagă Trecutul de Viitor? Tocmai conștientizarea Prezentului, a credinței nestrămutate în ceea ce suntem, noi ca indivizi, noi ca oameni în evoluție continuă, noi ca oameni ce înțelegem că ,,suntem ceea ce putem să fim în lume și lumea e ceea ce poate fi în noi" (Leordeanu, 2016), noi ca oameni liberi.

Avem în față o carte în care reîntâlnirea cu Dumnezeu, cu credința, e o constantă, fără a duce la misticism. Marius Leordeanu ne determină să ne întoarcem spre începuturile ființei noastre, spre noi, pentru a putea înțelege lumea din jur, pentru a putea continua evoluția acesteia și a accepta că ,,Știința fără religie este șchioapă; religia fără știință este oarbă". (Einstein).

Scrierea lui Marius Leordeanu îmbină omul de știință, exact, cu omul sensibil, aplecat spre poezie, spre contemplare, spre frumos. Un frumos dincolo de explicațiile dicționarului, un frumos ce tinde spre perfecțiune, ce caută mereu alt răspuns la aceeași întrebare. E cumva o altă interpretare a versului eminescian ,,pe mine/ Mie redă-mă", dar nu pentru a muri, ci pentru a trece în alt spațiu, în alt timp, fără a distruge tainele „nepătrunsului ascuns".

Așa cum autorul spune în finalul cărții, că ceva îl determină să se apuce să o rescrie, vă asigur că, în momentul în care veți termina de citit această carte veți simți nevoia de a o reciti integral sau fragmente din ea, veți avea tendința de a merge în profunzime și a căuta literatură conexă pentru a găsi răspunsuri la provocările lansate de Marius Leordeanu sau pentru a pune alte întrebări, pentru a găsi alte răspunsuri.

Cumva, citind această carte, gândul m-a dus atât spre ,,La steaua" lui Mihai Eminescu, spre Mireca Eliade dar și spre afirmația lui Malraux: secolul XXI va fi mistic sau nu va fi deloc – însă,

cel mai mult, spre „Micul Prinț”. De ce Antoine de Saint Exupery? poate datorită faptului că el precizează că oamenii mari ,,nu pricep singuri nimic, niciodată și e obositor pentru copii să le tot dea întruna lămuriri”. Am găsit în carte această tendință a autorului de reîntoarce la copilărie, la modul cum percep copiii, simplu și clar lucrurile, cum găsesc răspunsuri la orice întrebare. Cum vârsta inocenței - și aici mă refer la această vârstă fără a mă limita la copii - îți rămâne întipărită în memorie și nu doar în cea individuală, ci în memoria speciei umane, a ADN-ului nostru de ființe înzestrate cu liber arbitru. Ar trebui să încercăm să regăsim inocența acelei vârste.

Care e costul aplicării în practică a principiilor fizicii cuantice privind viața după moarte ori a vederii computaționale? O regăsire a noastră, a sensului nostru în lume și a lumii în noi, a înțelegerii faptului că noi, indivizii speciei umane, fiecare în parte suntem unici, irepetabili, dar doar în cel puțin doi viața merge mai departe. Trebuie, pentru a ne izbăvi, să găsim în noi puterea de a spune un mulțumesc Prezentului pentru că suntem, pentru ceea ce suntem, pentru ceea ce vedem cu ochii minții înainte de a vedea fizic, pentru ceea ce am primit din ancestral pentru a avea ce transmite Viitorului. Mai trebuie să regăsim puterea de a iubi, pentru că iubirea ne poate salva. Puterea de a învăța iubirea e necesară pentru a avea „înțelepciunea să conviețuim și să ne echilibrăm”. (Leordeanu, 2016)

De ce ,,Mă numesc albastru”? Poate pentru că undeva în adâncul ființei, a memoriei, această culoare este simbolul infinitului, a mării unite cu cerul, a speranței, pentru că vedem ceea ce vrem să vedem, ceea ce credem cu toată ființa noastră că vedem. Câți dintre noi nu am rămas impresionați de claritatea albastră a cerului în zorii primăverii, în amurgul toamnei ori în gerul iernii? Câți nu am încercat să vedem dincolo de el? Știați că secolul XXI are culoarea albastră? Albastru, poate și pentru că în foarte multe religii divinitatea este reprezentată de această culoare primară. E o carte atât pentru oamenii de știință, cât și pentru cei credincioși, pentru că știința și credința formează un tot, în care căutarea e, mai degrabă, a înțelegerii profunde a sensului lui Dumnezeu, a credinței, a luminii, decât o încercare de a crea o imagine fizică a acestuia.

,,Mă numesc albastru” este o carte care reafirmă într-un alt mod ideea lui Einstein: „Viața este un mister, nu o problemă care trebuie rezolvată”, o carte scrisă din suflet pentru toți cei ce cred că învățând ,,dinafară, cresc înăuntru”. (Leordeanu, 2016)

AUTOR: Pontoș Roxana Călina Arabela

Notă: Volumul „Mă numesc albastru”, autor Marius Leordeanu, a apărut la Editura Valea Verde, Sighetu Marmației, 2016